

૫૪૨૬

શેહેરમાં નવીન ગવાતા ગરબાઓ.

છપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર
શામ કાળીદાસ ભગવાનદાસ

જેમાં દાણુલીલાની નળરાજની ખાગની શુરતની
આગની વીગેરે પરચુરાણુ ગરબીઓ.

“ ધી રાઇઝીંગ સ્ટાર ” પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ.માં
ગંગારામ આત્મારામ પંડીતે છાપ્યા.

સંવત ૧૯૪૯

સને ૧૯૫૩

કિંમત છ આના.

શેહેરમાં નવીન ગવાતા ગરબાઓ.

શકલશા વણીકનો ગરબો.

(ખરાનપોરી રાગ.)

પ્રથમ આપો તમે ધ્યાન ॥ પછી શું જુજો દધને કાન
॥ આ ગરબાતેછે માન ॥ એમ વાણી વહું ॥ ૧ ॥ શકલશા
વણીક મોઠો શેઠ ॥ તેને હરીના ઉપર હેત ॥ નિત્ય સાધુ જમાંડે
એક ॥ પછી ભોજન કરે ॥ ૨ ॥ જેહની ચંદ્રાવતી નારી ॥ સ્વામી
જાણે દેવ મોરારી અતિ બક્ષિત કરેછે સારો ॥ ખરા દીલ થકી
॥ ૩ ॥ ત્યારે પ્રભુને ચીંતા થઈ ॥ તેતો ખેડા આકીન લઈ ॥
તેનું સત મેલાવું જઈ ॥ એતો શું રે કરે.

સાખી.

શ્રી હરીએ કીરપા કરી સાધુ ન જડે એક;

નગર બધું ફરી વળ્યા. થામ્યા શેઠાણીને શેઠ.

એવી રીતેરે એવી રીતે ॥ અનીહારે એવી રીતે ॥

મનમાં થયાછે નીરાશ ॥ મને અપવાસ થયાછે સાત ॥ લગ્ન

રાખો દીનાનાથ ॥ એવી સ્તુતી કરે ॥ ૧ ॥ ત્યારે પ્રભુને ચીંતા

(૨)

ધર્મ ॥ તેતો બેઠાં આકીન લઈ ॥ તેનું સત મેહલાવું જઈ ॥
એતો શુરે કરો ॥ શ્રી હરી અતિત રૂપ લાવ્યા ॥ એનું પારખું
જેવા આવ્યા ॥ ત્યાંતો ત્રીભાવન પધારીયા ॥ મારું મન ઈયું
॥ ૩ ॥ ખુદ્દે સરીરે રંગત વહેછે ॥ શીતળ પાણીએ નવરાવે ॥
તેનું ચરણ મડીતો લેયછે ॥ આકીન મારું ફલીયું ॥ ૪ ॥ રસોઈ
બનાવી કીધું સાક ॥ પીરસ્યા પુરીને દુધપાક ॥ રખે કરશે
આડો આંક ॥ મારું મન ઈયું ॥ ૫ ॥

સાખીઓ.

અતિત કહે જમતો નથી હમે અધોરી સાધુ જન
માસ મરોડું ખાઈને રહીએ, નહીં ખાઈએ તમારું અંન
એવી રીતેરે એવી રીતે ॥ અનીહારે એવી રીતે ॥
રોડ છાનો માનો માંસ લાવ્યો ॥ તેનો મરમ કોઈએ નવ જાણ્યો
॥ તેનો પાક પાણુ બનાવ્યો ॥ માહરા સંત જમે ॥ ત્યારે અતિત બો
લ્યા વાણી ॥ સુરતા રાખો નરને નારી ॥ કરો કામ એક વિચારી ॥
તાહરા ચેલઈયાને લાવ બડી ધુમ ધરી ॥ સજ્જે સોલે તમે સનગાર
॥ આંખે આંજની આંજે સાર ॥ આંસુ નવ પડે લગાર ॥
રંગતાંન માંગું હમે

ખીજું રૂપ શ્રી હરીએ ધ્યું. ભણે નિશાળે નાનું બાલ,
ચેલઈયાને જઈ ચેતાવ્યા, તાહરા મા બાપે આણ્યો કાળ.

(૩)

એવી રીતેરે એવી રીતે ॥ અની હારે એવી રીતે ॥
અન્નરૂ વીચાર પુત્રે કીધો ॥ માથે ખડીયો પાટી લીધો ॥ ઘેર આવી
હિભો સીધો ॥ મળ્યો પિતાજીને ॥ પુત્ર હરીને મુખથી કહેછે
॥ વચન પિતાજીનું જાયછે ॥ કાયા શુ કાંમ આવેછે ॥ કારજ
તમારું કરો ॥ વણોરે હાથમાં લીધી પાલી ॥ ચેલઈયાને નાંખ્યો
મારી ॥ તેને ખાંડણીયામાં ખાંડી ॥ મનથી નારે ડર્યો ॥ રસોઈ
બનાવી તરફાર ॥ ઉઠો અતીત પ્રભુ સાર સતને ધરાવી નીધાર
॥ તમે પારણા કરો.

સાખી

વાંણીયા કામ વંડી ગયું, એતો અંન કેમ મુજથી ખવાય,
વાઝ્યાનું અંન જો ખાઉં તો માહરું જપ તપ સધળું જાય.

એવી રીતેરે એવી રીતે અનીહારે એવી રીતે ॥ મનમાં
પસતાઈ બહુ રહેછે ॥ ચંદ્રાવતી મુખથી કહેછે ॥ માહરા પેટમાં
ઘર્ભછે ॥ હું ખતાવું તું જને ॥ પાલી લીધી હાથની માંહે ॥
જેવી પેટ ચીરવા જાય ॥ ચડપ લઈને હાથ સહાય ॥ બાઈ આ
જીલમ કરો ॥ તાહરી ભગિ શીવની સાથે ॥ કુંવર માર્યો તો
મુજ માટે ॥ દરશન દીધાં દીનાનાથે ॥ માંથે મોર મુગટ પીતાંબર
સોભે ॥ પિતાંબરના પરવાર ॥ પ્રગટ થયાં કુંજબીહાર ॥ માંગો
માંગે નરને નાર ॥ પુત્ર જીવતો કરો.

જોલાવ તાહરા કુંવરને, બાહરથી આવેછે ઘરમાં

ભુવેતો આવે મલકાતો, માત પિતા બહુ ખુશી થાય.

એવી રીતેરે એવી રીતે ॥ અનીહારે એવી રીતે ॥
છોકરો આવ્યોછે ઘરમાંય, ॥ માત પિતા બેઠ્યા ત્યાંય ॥ દખી
હરખ ન માંય ॥ શું કહું તમને ॥ જે કોઈ ભગિત હરીની કરે ॥
તેને ચરણે ચીત્ત ધરે ॥ કહે મગન શરે ॥ તેના આકીનયકી ॥

નળ રાજાનો ગરબો.

ગરબી બરાનપોરી.

કે નળ રાજાનુ આખ્યાન ॥ તમે ધરી લેને ધ્યાન ॥ હમીયતી શા
યામળ કહું તુંજને કે નેમદ દેશનો નળરાય તેનો મરગ્યા રમવા જ
૧ ॥ ત્યાંથી લાવ્યો જનાવર એક હંસને ॥ હંસ કેહેવા લાગ્યો
વાત ॥ રાજા નયની સંગાય ॥ મને મુકીદો માહારાજ ॥ મારી
નારી રૂંએ શું કહું તુંજને સો પુત્રનીછે માત ॥ તેને મલી આ
પું આજ આખ્યુ વચન છોડી દીવો હશને હંસ ઉડ્યો ઉડ્યો જાય
॥ એની નારીની પાસ ॥ ત્રણ દીવસમા આવ્યો રાજા કને

સાખી

રાજા હંસ ધર લાવ્યા ॥ તેને હૈડે હરખ નમાય
હંસ વાહાન બ્રહ્મા તણું તેને નાતે કેમ કહેવાય
વચન આપું તુંજને ॥ રાજા કેહેછે હંસને તું કન્યા લાવની સો
ખીને ॥ હંસ ઉડ્યો ઉડ્યો જાય ॥ સોધ્યા સ્વર્ગ પ્રાપ્તલ ॥ ત્યાંથી

ઉડ્યો કુંડળપુર નગરીમાં ॥ કુંડળપુરનો છે રાય ॥ રાજ ભીમક
કેહેવાય ॥ તેની પુત્રી કુંવારી એક દમયંતી ॥ તેતો કુંવારી કહે
વાય જોવા રેહેછે વાડીમાં ॥ હંસ જઈને બેઠો જાડ ઉપર
કરે નળનાં વખાણુ ॥ થયું કન્યાને જાણુ ॥ જુવો કોણુ બોલેછે
નર વાડીમાં.

સાખી

દમયંતીએ દાસીને કહ્યું ॥ જુવો કોણુ બોલેછે વાડી માંહે એવા
નર તે કોણુછે ॥ વળી કેમ કરીને ઓળખાય ॥ દામી ફરતી ફરતી
આતી ॥ હંસ બેઠો નીચી ડાલી ॥ વાહાલો હાથે કરીને પકડાઈ
ગયો ॥ નારીએ ત્યાંપ્યો રીઆ સાથ ॥ પછી પુછી નળની
વાત ॥ એવા નળ કુંવારા કેમ રહ્યા ॥
હંસ કેહેવા લાગ્યો વાતના ॥ રાણી દમયંતીની સાથ ॥ તેના તેજ
થકીરે રવી જંખવાઈ જાય ॥ નારીનું વચન લઈ હંસ ઉડ્યોછે
તઈ પાછું ફરીને નૈસદ દેસ ગયો.

સાખીઓ

રાજ ભીમકની પુત્રી તેની પતળી સરખી કાય
ત્રણ ભુવનમાં ફરી વળ્યો ॥ એવી કન્યાની નહીં જાત
તેનાં તેજ નણો નહીં પાર ॥ તમે શું કરો વીચાર ॥ જઈ પર
ણીની કન્યા દમયંતી ॥ નારદમુની જે કેહેવાય તેતો દેવસભામાં જ
ય જઈ કલ્પા સમાચાર ॥ ઇંદ્રને વાયુ વરણુ અગ્ની આવ્યા ॥
જેડે જમ રાજાને લાવ્યા ॥ ઘણાં ચરિત્ર કીધાં રાયે છળવાને
॥ ચારે બ્રહ્મા થયા ॥ નારદ કને ગયાં તું પરણવાદે કન્યા હમને

(૬)

સાખી

પાંચે મંડપમાં મયા પાંચે નળનું ૩૫

આવી હતી વરમાળા રોપવા તે ગમ્મતે પાછી ફરી

પુત્રી પુછે પીતાને વાત ॥ પુત્રી પુછે પીતાને વાત ॥ માળા કો
ને આરોપું ॥ અહીં આવ્ય છે પાંચે નળ બનીતે ॥ નારી ફરતી
ફરતી આવી ॥ વરમાળા આરોપી નળ રાગને ॥ એકે એકને
દીધા શ્રાપ ॥ રીંછ, રંજ, વાધ, વાંદર બન્યા ॥ તેતો દેવ સમા
માં મયા એતો એલીયાના થયા ॥ ધરની નારીઓ મેહેલ્યાં દેછે
ધણ્યાં એમ કહેજે પુત્રાવદાસ સાગાસ જગજીવન ॥ એતો કલ
જુગ વાપ્યો નળ રાગને.

આગગાડીનો ગરબો.

ગોરોત્રે પધારો માહારાજ માણીગર ગોરોત્રે પધારો એ રાહાપર
ઠલી જાઓ.

ગાડી આવીરે હીંદુસ્તાન, અગન કેરી ગાડીરે આવી લોકોને
થઈ રહ્યું જાણુ, અગનકેરી ગાડીરે આવી;

સાખીઓ.

ગાડી આવી ઘંટ વાગીઓ, લોકો ટીકીટ કરાવવા બધ.

ગાડીની વખત વહી મઈ, ત્યારે ટીકીટ વના અથડાય.

અગન કેરી ગાડીરે આવી ૧

વીજલીનાં દીવા થયા, એગાડી પરદાપ;

રેસ થકી ઉડીરે ગયા, તેતો ઉડ્યારે આપો આપ.

અગન કેરી ગાડીરે આવી ૨

દાડ પધએ દલદર કુકયું, બદામે કીધા ખેલ;

દીવેલને કાહાડી નાખીયું. અને વપરાયછે ગ્યાસ તેલ

અગન કેરી ગાડીરે આવી ૩

દસે દસ ફરી વળી, કહેતા ન આવે પાર;

પલકમાં મુખધ જઈ પડે, એતો નાણા નો વીચાર

અગન કેરી ગાડીરે આવી ૪

અગન તારી ગાડીએ, કેવો કીધો ખેલ;

ઘોડાગાડી બહુ થઈ, કાડ્યો પેટ બરવાનો ખેલ

અગન વરી ગાડીરે આવી ૫

ખોખા પચાસ સાઠને. ગાડી ખેચી જાય;

સુરત રોહર, ખાલી ક્યું, જઈને મુખધમાં બરાય.

અગન કેરી ગાડીરે આવી ૬

અગનગાડી ઉપડે, બાગ બન્યો મુલગર;

સમીસાંજે ગાડી આવે, ટીકીટ વેચાસ અપરમપાર.

અગન કેરી ગાડીરે આવી. ૭

પાંચ વાગે સીપટી થાએ, નેજાગે નીંદ્રાંથી નાર;

સુવારનો પોહોર થઈ ગઓ, પછી પાણી ભરે પનીહાર.

અગન કેરી ગાડીરે આવી ૮

દીક્ષી દરવાજા ઉપરે, કીધી રૂપાં રેલ;
ટોપીવાળા બાહ્યાદુર થઈ, તમે જળરો મચાવીઓ ખેલ.

અગન કેરી ગાડીરે આવી. ૯

અમદાવાદ વટોદર, ભરચ અને ગુજરાત;
કાળકાદેવી ઉઠતી, તેંતો ભક્ષો મચાવીઓ ધાટ.

અગનકેરી ગાડીરે આવી, ૧૦

એક દુખે ખીલા રહ્યા, ઓંગણપચાશને સાક;
ચચ્યાર પછડાં ઉઠ્યે, તારા બારણાનો ન્યારો ઠાક.

અગનકેરી ગાડીરે આવી. ૧૧

ગાડી અંદર ખેસતા. લોકો કરે બહુ તાન;
ગાડી તું ખુની ઘણી, તેંતો કંઈએકના લીલા પ્રાણ.

અગનકેરી ગાડીરે આવી. ૧૨

ચક્કર બહુ ફરતું ફરે, મુલક કયું મેદાન;
પાધડી લુગડાં જાયછે, લોકો ગાડીમાં રહેછે ખેલાન.

અગનકેરી ગાડીરે આવી. ૧૩

ત્રણ કાનસ શળગી રહ્યાં, લીલા સફેત ને લાલ;
સફેત દેખીને દોડી આવે, તુંતો લાલે મચાવે તાલ,

અગન કેરી ગાડીરે આવી. ૧૪

શુંદર તારં ખેસણું, ને પાટ જડીછે સાર;
આણુ બાણુ કહેરા, એની અક્કલનો નહી પાર.

અગનકેરી ગાડીરે આવી. ૧૫

આગનો ગરબો. બાગ બન્યો છે બલીહાર ॥ ખુબ ખીલ્યો છે
 ગુલનર ॥ તાહાં જોવાને જાઓ સહિ નરને નાર ॥ કે રાણી
 વીકટોરીઆનો બાગ ॥ તાહાં જોવાનો છે લાગ ॥ મકર્ધ ભાગોળ
 નો મારગ ન્યારો છે ॥ પુરવે આવી ઇસપીટાલ પસ્ચીમ તાપી
 નો કીનાર ॥ ઉતર દેવલ થડી કીલ્લો ન્યારો છે ॥ કે દક્ષણ
 આવ્યો છે બનર ॥ બાગ બન્યો છે ગુલનર ॥ તેને સાચવનારા
 ઘણા માળી છે ॥ કે કુવા હોજ ભર્યા છે પાણી ॥ કીધી પરજ
 ને કમાણી ॥ અક્કલ અંગ્રેજ લોકનો ઘણી ભારી છે ॥

આગનો ગરબો.

ગીરધારીરે વાતક કહું તે નિચારે—એ રાગ
 પ્રાણ પ્યારે, લાગી સુરતમાં આગ, ગવરનર હમારે લાગી ॥
 તાંતોં બજે શીશમને સાગ;
 નથી નાસવારે, એકે તકથી લાગ, જાણે ધુધરે છે કાળી નાગ ટેક.
 કાટવાલા તે ખુમે પાડેરે, સહિ સહિતો સરંજામ કાંડેરે,
 ધાડ પડી છે ધોળે દહાડેરે, લોક મળીયારે નથી જવાનો લાગ.

જાણે ધુમે છે ૧
 પીધી મદિરા, ઉત્તર દક્ષણ ફેલી, જાણે ધુમે છે હાથણી બેલી;
 વાયુ દેવતારે, થયા છે એના બેલી, તેથી ચારે તરફ એ ફેલી.
 ઝૂલો.

આવી પાહોં આઈ અમરદારે, લાવ્યા હોલવવા હથીયારે,

જાળ જાળ નળીનો મારે, ફાળ મારે જેવો કેશરી, વાધ.

નળે ધુમે છે ૨

ખામેળાઆરે કડયાછે સરવે બડા જ્યારેલીધી ધાંચીની ખડકી;
ખાજવાલીરે સડી પેદલી સડકી, જુલી પડી ચુનીની જડકી,
ધારી કડે ખમ્બરને ગોગરે, જોધ આગમાતાની છાળરે;
નની ઉગરવાનો ડાળરે, બીધાં ગાંધીરે જ્યારે દીપો મસીદમાં પામ.

નળે ધુધવેછે ૩

પટવાનેરે, પટકીને આગળ ચાલી, ડામરના ધરને ચાલી;
ખાજ્યા પીડારે તેની ખેડે એક માલી મુક્તિકાજે તે પાછી વાલી.
સામી ચાલી તે લીમડા ચોકરે પડ્યો સુખડીઆને શોકરે,
ધીધવવાજા મુકેછે પોકરે, એવું જોધનેરે, આવેછે વેરાગ.

નળે ધુધવેછે ૪

હારી ખેડારે, યાકયાછે અમલદાર, જ્યારે લીધી કસારાની હાર;
કાપડીઆરે યધ ગયાછે પાર, ના'સી ગયાછે દુઝાનદાર.
ખોલીરામે જાંટાવ્યું પાણીરે, લાવ્યા એ ત્રણ બાંચા તાણીરે,
કોષ આગ માતાનો જાણીરે, પ્રાણ બેઠેરે ચાડાવી માને ખાંગરે.

નળે ધુધવેછે ૫

અજમેલીએરે, ખામેળે જળનો માર, કરી પારસી શેરી પાર;
ધાંચી સુરતીરે યધ ગયાછે ખુરાંર, અસ્મા ધનુ બજ્યાછે લુવાર.
ખાજ્યા વર્ષદનો ખાનો પાકરે, દાન સાહેબનો નહીં ધાકરે,
નથી લાજા જોજાનો વાંકરે, ચડી ટેકરેરે, દીઠાછે મીયર અધમ.

નળે ધુધવેછે ૬

આવ્યા ઘોલીરે. દરજીને પંચોળી, કહે મગન ઉઠી હોળી;
 રવે શ્રાવકરે, આવીછે જેખી ગોલી, રૂપા ઘડાને નાંખ્યાછે રોળી.
 ઘેરયું હરીપરાનું નાકુરે, હીરા ધનુએ ઉઘાડયું ટાંકુરે,
 આગ્રે જાણયું આ કામછે વાંકુરે, પાછી ફરીછેરે, દીડો સઉનો એક રાગ

જાણે ધુધવેછે ૭

૩ ટકરેરે, મોટી આગની ફાંસી, ગયા ચોકસી સરવે નાહસી,
 જીવન ભારેરે, ધામા ધામલીને અગાસી, જોઇ રડે મેઘાળી કાસી.
 હાંડી તકતાને કપાટરે, ગાદી તકીઆ ખુરશીને પાટરે
 ઉપર પદ્મગ ઉપર છાટરે, દાવ્યા ઢોળીઆરે ઉઠી તેનાપર આગ.

જાણે ધુધવેછે ૮

સુખડીઆરે, શેરીમાં વમેઠે વેપારી નાથાસાની સોભા ધણી સારી
 કરી નાંખીરે પાંચ પેલકમાં ખુવારી, પારશનાથની પુજા ભારી.
 ખસીદ શેરીમાં રહેછે રેવારે, મા'લી નથી રહી કંઈ લેવારે,
 દક્ષાલપોળના હેરાલ કેવારે, વશે શેઠીઆરે પંચમાં મુકાવે મામ.

જાણે ધુધવેછે ૯

કાનદાસરે, મોટા રેરામના દક્ષાલ, જેની રૂડી જગતમાં આલ;
 ધર પાંચનોરે' આગે ઉઘાડ્યો ગુલાલ, કન્યા ધણીમાં પાએમાર.
 હતા મુખઈમાં નામદારરે, મેનાએ મુકાવ્યો તારરે.
 તરત થઈ ગયા તંવાર, આવ્યા સુરતરે જોયો ખંડેસો ખામ.

જાણે ધુધવેછે ૧૦

ચુના ખંડીનારે, થઈ ગયાકે ચુરા, પીઠાવાલા થયાછે પુરા;
 શટ વાક્ષાનારે, હાલ થયાછે ખુરા, કાંસકીવાના રહ્યાછે અધુરા.

(૧૨)

વ્યાસ કહેછે કીરપારાંમરે, સક જપો પ્રભુનુ નામરે,

અંતકાલે આંવશે કામરે, મન વાળીરે, કરો હવનને યાગ.

જાણે ધુત્રવેછે કાળી નાગ૦ ૧૧

રસીયા મને જાવા દીજે. એ રાગ.

કરી આગે ખરાળી ભારી, તમને વાત સું કહું વીરનારી

કરી આગે ખરાળી ભારી ટેક.

માર કામળ કાળજી અજેછે, મારે નયણ આંસુ ગણેછે;

એમ કહેછે પ્રીતમને પ્યારી— કરી૦ ૧

મારા બાળ્યા મોતીના હાર, બીજો ધણો બાળ્યા સણગાર;

હું મું કહું તમને વિચારી— કરી૦ ૨

ધડી અમર તણી નથી છુટી, મને આગમાતાએ લુટી,

એમ કહેછે નાથને નારી— કરી૦ ૩

મારી બળીછે મોહનમાલા, લાલ લીલા રેશમી ગાળા,

ક્યારે બેસીસ કાયા સણગારી— કરી૦ ૪

બળી બંગડીને ચંદન ચુડી, મને લોક કેશે હવે ભુડી,

નકરી નાસવીની એકે બારી— કરી૦ ૫

કહા કંઈજી ને કાળીગાંડી, મુકી મેડે ને હુતો નાડી,

હવે બેડીહું હીમ્મત હારી— કરી૦ ૬

મારો ચંદન હાર નવ સેરો, મેંતો એકવાર નથી પેહરયો;

મન કેમ વાળું ધીર ધારી— કરી૦ ૭

(૧૩)

મારી મોંઘા મુલની યોળા સંભારને ઉડેછે હોળા,
 મારે જંજીરોને કીટ કીનારી— કરી૦ ૮
 મારો જગન મગન નેરામો તેને તેડી ગયોછે એનો માંમો,
 લઈ આવો થાગે આનંદકારી— કરી૦ ૯

(હવે પુરુષ કહેછે)

હવે ધીરજ ધર તું નારી, એવાત તું નાંખ વીશારી,
 હવે ધીરજ ધર તું નારી. ટેક
 થયું ગોવિંદજીતું ગમતું, આવ્યું ચક્ર સઉપર ભમતું,
 કહું તુજને હું વારીવારી— હવે. ૧
 વાત સંભારીને રડેછે, તારા છોકરા જુરાઈ મરેછે.
 માટે નાંખ તું માયા ઉતારી— હવે ૨
 વરી વણજ કરે વસ મળસે. કેશવજી કરણા કરશે,
 થશે પ્રસન્ન કુંજખીહારી— હવે. ૩
 પ્રભુ, કોઈને દુઃખ નથી દેતા, નથી સુખ છીનારી લેતા,
 છે કીસમતની બલીહારી— હવે. ૪
 નાથ કીરપાનો કીરપા કરશે, હરી જનપર હેતજ ધરશે
 એછે ગુણવંત ગીરીવરધારી— હવે. ૫

દાણુલીલા

રાધા—તમે અન્નહયા અમે જાણીચે
 તારો પાલવડો નવ નાણી એરે

- તમે સમજી રહો મન માંડરે
 શામલીયા વાલા રોડી નીવેગલારે-તમેવાળારહો ૧
- શ્રી કૃષ્ણ-નારી મુંશમળવે મુજનેરે
 હુતો નહારે જાવાદઉં તુજનેરે
 તારી મરડીને રાખીશ ખાંધરે
 મહીયારી રાધા એ દાગુચુરે-તમેરાધા. ૨
- રાધા-અહ્યા ખાંડુય મુંમરડે વીડલારે
 મેંતો તમરાગખા ઘણા દીડલારે
 કપરંદે કંસાનુ રાજરે
 શામળીઆ વાલારો રોની વેગલારે ૩
- શ્રી કૃષ્ણ-નારી કંસયકી મુયાય છેરે
 એવા કંઈક આવેને કંઈજાય છેરે
 તારા ઉરનાં ઉતારી શહાગરે
 મહીયારી રાધા ઘોઘાણુ ચુંરે ૪
- રાધા-અહ્યા હાર હૈયાનો તુતશેરે
 મારી મહીની મટુકી કુટશેરે
 ઘેર શાશુડી દશે ગાળરે
 શામળીઆ વાળા રોહોની વેગળારે ૫
- શ્રી કૃષ્ણ મારી ગાળને આળ નહી અડરે
 નેહનું મેજુરોય તે સડરે

- તેમાંદાણુ મેલ્યા કયમ જાયરે-મહીયારી ૬
- રાધા-અલ્યા દાણી તે કંઈતો કાવીયારે
મથુરાથી જોકલમાં આવીયારે
- મારી નંદતણે ઘેરગાયરે-સામળીયા ૭
- શ્રી કૃષ્ણ-નારી ગાય ચર્ચામાં શીલાજીછેરે
એતેપોત પોતાનું કાજછેરે
- તેનાં મેંડુડીના ના હાયરે મહીયારી ૮
- રાધા અલ્યા મેણાં માણસને લાજે ધાણરે
મુણા વઢતાં હોય જ્યાં જે જણરે
તુંને નીરજનને નહી લાજરે સામળીયા ૯
- શ્રીકૃષ્ણ નારી લાજે જે કાજ નવ સરેરે
અહીંઆ ખીક તેનું કોની ધરેરે
- આવ મળીએ આપણુ જણુ બેચરે. મહીયારી ૧૦
- રાધા એણું નીરજનમાં બોલો સામળીયારે,
તારા કરના ઉતારીશ આંખલારે,
મુકો મુકોને અમારો હાયરે, સામળીયા, ૧૧
- શ્રીકૃષ્ણ નારી હાયનાં મેણું તાલ્યરેરો,
અહીંયાં અમલ થાયછે માલ્યયરેરે
મડે દાણુના દાકડા મેલરે મહીયારી ૧૨
- રાધાં અલ્યા નંદ આપાનો તું છોકરેરે

(૧૬)

તારી પાસે નથી પછસો રોકડોરે
 આવડો કેમ મચ્છર હોયરે સામળીયા ૧૩
 શ્રીકૃષ્ણ નારી બ્રહ્મ ભાણની તું છોકરીરે
 તારી પાસે નથી પછ રોકડોરે
 આવડું કેમ અભિમાન હોય મહીયારીરે ૧૪
 રાધા-હુતોવીનતી કરંધુ કચાર નીરે
 સ્વામી રૂગનાથ હરીતમથકીરે
 મહીનુ તે દાણ ના હોયરે-શામળ્યા. ૧૫

રાગ મને ભુલી ગયોછે મારો હેલદોરે.

બહાલ નરોકો વાટમારે ભોલ,
 અરે મ્હારે માથે બેવટ સાસુડીનું સાલ નંદલાલ બહાલા
 હુતો નીસરીછું મહી વેચવારે ભોલ,
 અરે મને ખોટી કર્યામાં શા માલ નંદલાલ બહાલા
 બહાલા નાણદી નડારી ન્હાનકીરેભોલ,
 છાની છાની જુએ મ્હારી વાટ. નંદલાલ બહાલા
 મારી નેડાણી ઝેરનું આડછેરે ભોલ,
 તેતો બકેછે બહુ બેશટ. નંદલાલ બહાલા
 મુકો માવળ પાલવડો માહુચરોરે ભોલ,
 મારે માથે મહીડા ઝલકાય. નંદલાલ બહાલા

જુઓ છાંટે છંટાઉં છું છેલડારે લોલ,
 મારું નવરંગ ચીર લીજનચ નંદલાલ વ્હાલાં ૩
 છોડો દેવ છોકરવાદી છખીલડારે લોલ,
 મારે માથેછે પીયુતણી ધાક નંદલાલ વ્હાલા ૪

ગરબી માહાતમની.

આજ લાજ લીધી પાતળીયા પ્યારે. દેક
 સૌ સખીજમુનાચે ગઈતો, નારી સ્વભાવે નગ્ન થઈતી
 ત્યાં કાને આવી પહોંચ્યા કંઈથીરે યેન, આજ ૧
 શૌનું મન નહાવાનું નીરમાં, ચોળીસ સણગાર વીંટયા ચીરમાં
 સાચવી મેહલયાં જમનાં તીરમાંરે. યેન આજ ૨
 ત્યાં નંદજીને સુત નડ્યો, ચીર લઈ કદમપર ચડ્યો,
 અમે દીકાને પ્રાસડો પડ્યારે યેન આજ ૩
 એણે ચોરી કરી ચીર લીધાં, છતાં દખતાંને આંધલા કીધા
 લાગી પગેતોએ ના દીધારે યેન, આજ ૪
 આવ્યા નગ્ન જોવાને અનાડી, કદમપર વાસલી વગાડી
 શૌને ઉઘડે શરીરે કહાડીરે યેન. આજ ૫
 કોઈકામા કદમ થડે ખાજી, કેશઠાંકીને ઉભી ઝાઝી
 કોઈ ટુંટીયાં વાલી ખહુ લાજીરે યેન, આજ ૬
 સૌ સામાને ફાયર કીધી, નંદલાલે લાજ લીધી,

(૧૮)

વસ્ત્ર આપ્યા કાયા ઢાંકી દીધીરે યેન, આજ ૭
વસ્ત્ર વીનાં ઘણાં લાજ મરીએ, હવે દામોદરથી ડરિયે,
ખનાવનારના વાલાને સું કરિયે યેન. આજ ૮
ગરબી.

જાઓ જર જાઓ જસોડા ખાતનું ટેક
હુંતો પાછી આવી જર જાણી, કાનો થઈ બેઠો છે દાણી,
પેલી રાધાની ચુદડી તાણીરે યેન જાઓ ૧
એતો મહીનાં માટ ખુચી લેતો, કોઈ નારને નજવા દેતો
મદ ભગેશો જાઓ મેંતોરે, યેન, જાઓ ૨
વાંકુ જોઈને નજર નર નાંખે, જેમ આવે તેમ ભુંકું ભાખે
રસ્તે સખીયાને રોકી રાખેરે યેન. જાઓ ૩
દાણ દમી દનીને લેછે, જે સાંભાની શણામાં રહેછે,
તેને જાણી જોઈ જવા દેછેરે, યેન જાઓ. ૪
દેમ આવકું દુખખમી રહીએ, ચાલો નંદજી તે પાસે જઈએ
ખનાવનારના નાથની, વાત કરીએરે યેન જાઓ ૫

ગરબી.

શામ સકુણા કુંવર નંદનારે લોલ,
તેમને નાંખી કુંદમારે લોલ. ટેક
હુંતો ઝખકીને જોવા નીસરીરે લોલ,
ઝાઢવાનું અંખર વીસરીરે લોલ, શામ ૧

(૧૯)

હુંતો ગાવડી તે દાવા નીસરીરે લોલ;	
શેલો લીધોને તામડી વીસરીરે લોલ.	શામ ૨
હુંતો દરશન કરવાને નીસરે લોલ,	
સાલુ પેડ્યોને ચોડી વીસરીરે લોલ.	શામ ૩
હુંતો જમુના તે જલને નીસરીરે લોલ,	
આગર લીધીને ઘડો વીસરીરે લોલ.	શામ ૪
જમતાં તે છવાણુ સાંભળ્યારે લોલ,	
કંકેનાં ઉતરે કોગીચારે લોલ,	શામ ૫
વલલના સ્વામી શ્રી હરીરે લોલ,	
તન મનથી હું તમને વરીરે લોલ.	શામ ૬

ગરબી ૧.

જવાદો મુને સાને રોકોછો વાટમાં,	
હારે દ્રાણુ લેવા સરખા નથી માટમાં.	ટેક.
આજતો હમારે પ્રભુ કામનો દીનછે	
હારે મારે એકલા જવુંછે નાતમાં.	જવા ૧
મારારે સમ મારી ગાગર નાની હારે જળભરવા.	
જમનાછનાં ઘાટમાં	જવા ૨
સગળી સધયરો ઉભી જમનાંને તીરે,	
હારે તેને વચન આપ્યાછે હાથમાં.	જવા ૩
મોતીના નાથને સંગે લઈને,	

હારે મારે જલું સઘચરોની સાથમાં. જવા ૪

ગરબી ૨

હું વાત કહું ડિભા રહેને અલખેલી,

હારે દાણુ રીતનાં ઘટે તે જાઓ મેલી. હું વાત ૧

ક્યાંધી આરોઘો આજ રૂમ ઝુમ કરતા,

હારે આજ ક્યાંછે સંગની સાહેલી. હું વાત ૨

ધુધટ તાણીને શું જ્ઞેરમારે જાઓછો,

હારે નથી દેઝાં જવાળ મન મેલી. હું વાત ૩

ધ્યાન ધરીને સું ધ્યાનમારે જાઓછો.

હારે આજ બોણી કરવીછે મારે પેહેલી. હું વાત ૪

મોતીના નાથને તુંછે ખચારી,

હારે ગણે દહાડે થઈછું આજ ભેળી હું વાત. ૫

હારે રસિયા મુને જાવા દીજે, તારું દાણુ થાય તે લીજેરે

રસિયા મુને. ટકે

હારે હુતો ગોકુલની પ્રીતનારી, હારે હુતો મહી વેચવાને

ચાલી હારે મારગડે આલનકીજે. રસિયા મુને. ૧

હારે હુતો બ્રહ્મ ભાણની ઘોરી, હારે મારે માથે મહીની ગોલી,

હારે દયો ખાતા ગોરસ પીજેરે, રસિયા મુને ૨

હારે મારી સંગની સાહેલીઓ ચાલી, હારે મને રોકી રહ્યા

ગીરધારી, હારે મારગથી અલગા રહીજેરે. રસિયા મુને ૩

(૨૧)

ખાઈ મીરાં કહે મલુ ગીરધર નાગર,
તન મન અરપાણ કીજેરે રસિયા મુને ૪

ગરબી

ગીરધારીરે વાત કહું છું વીચારો, મુને મોહન આખ્ય નમારો,
મુને જતાંરે મારગડે સીદ્ધારો મારો પાલવડો નવ ધારો. ટેક.

ઝુલ

મુને રોકીને શું ઉભારોરે, જુઓ જુવેછે લોક હજારોરે આશી,
પડ્યો સ્વભાવ નડારોરે, વનમાળીરે થાશે ઘણો ફટકારો મુને મો ૧
મલુ માગરે આમ ના કીજે વાટે, ડીક રહીએ પોતાને ઘાટે, નથી
મળતીરે પ્રીત બજારે હાટે, કાંઈ જરે જુલમની સાટે.

ઝુલ

નથી જાણતા ધરમ હમારોરે, અમો અખલા લાજનો ભારોરે,
નથી રાખતા કાંઈ એક આરોરે, રસીઆજીરે પ્રીતતણો પંથ
ન્યારો, મુને મોહન. ૨.

હજી સાંખીરે રહીછું વાલમ વારં, હવે કહીશ કેક નકારં, ન
થી કેતીરે હું સમજી શા સાઈ મુને લાગેછે કાંઈ પ્યાઈ

ઝુલ

પછી જશે ભાર તમારોરે નહીં વાંક હમારો લગારોરે, એમાં
લાલ નથી કાંઈ સારોરે, અલબેલારે છાનાં માનાં સધારો મુને મો ૩
પાતળીઆરે વાત કહું એક છાની; તમો સાચી લેજો માની

મધરાતેરે મંદીરીએ પ્રભુ આગે મુખે લ્યા લાખેણો લહાયો.

ઝુઝ

પછી રાખશોના કંઈ ઉધાગેરે, મારા જોખનના મદન ઉતારેરે
મારા તનનાં તાપ વીડેરે, ગુણાંતારે ઘોટમદાસ તમારે
મને મોહન આંખનાં મારે.

ગરબી

મંદનાલાસારે, ચાલો ચતુર વિચારી, કેમ રોકોછો પરનારી.
ઉસા ઉકળરે છોકરવાદી મુધારી મારો તખોલની પીંચકારી.

ઝુઝ

હોય કુળવંત કોઈ કુમારીરે, તેતો લાજ ધરે શિરભારીરે, થયા
નિર્લજ તમે ગીરધારીરે, લોક લાજથીરે ચાલિયે સામ વિચારી
કેમ રોકોછો પરનારી.

હાહાપણ રાખેરે દિલ વિશે દામોદરજી, પછી નેવી તમારી
મરજી' હુંતો કહુંછુંરે સામજિયા કરી અરજી, તમે અંતર
વીચારોને હરજી, કામ પડે ગોવંદજી જ્યારે, પિયા સમજાવી
એ આગુસારેરે, તેમાં ત્રીજીનાં જાણે દીલદારરે દાવ પેચથીરે
કરીયે જાની વિજાની કેમ રોકોછો પનારી.

રીતે ચાલતાંરે આગ કદી નહીં આવે, જાની વીજાની રમીએ દાવે.
વધે શોભારે લલના રૌધરે ભાવે, એમસમજજો હરિ હાવે,
ગોળ ખુણે પોતાનો ખાઈયેરે પરનારી પુઝળનાં જઈએરે,

સામ સંદિર સાણા થઇયે,

મન સમજીએ અમે તમે ગાંધારી કેમ રોકોછો પરનારી.
મન જાણીએ અમે તમારી છું દાસી અગા નવ કરે
અરીનાસી. અમે જાણિયારે હુંથા કેરા વિજાસી, પણ દર
જગની હાંસી.

દયા રાખજે ગરૂડા ગામીરે, અમે કહીએ તમેને શીશ ના
મીરે, રોજ મળજે માણીનાં સ્વામીરે દયા ધારીરે, અંતરમાં
મીરધારી, કેમ રોકોછો પરનારી.

ગદબો

આ રંગની શીશી રંગે ભરીરે. રંગ લીનેછે.
લીનેછે માહારાજ, ગુલાબી રંગ લીનેછે. ટેક
ચીની અજાણ તેજે ભરાયે, રંગ લીનેછે.
મરદન કરતા જવ, ગુલાબી રંગ લીનેછે. આરંભની.
તાંબા તે કુંડી જળે ભરીરે રંગ લીનેછે.
તમે નાવણ કરતાં જવ ગુલાબી રંગ લીનેછે. આરંભની
સીરા પુરી લાખશીરે રંગ લીનેછે,
હારે તમે ખાવન કરતા જવ ગુલાબી રંગ લીનેછે. આરંભ
પાન સોપારી એલચીરે રંગ લીનેછે,
તમે મુખવાશ કરતા જવ ગુલાબી રંગ લીનેછે આરંભની
સાગ સીસમનાં ધોલીઆરે રંગ લીનેછે.

(૨૪)

તમે પોઢણ કરતા જવ ગુલાબી રંગ લીનેછે. આરંગની.

સોનાં રૂપાનાં સોગટતા રંગ લીનેછે,

હાતમે રમત રમતા જવ ગુલાબી રંગ લીનેછે આરંગની.

ગરબી

રંગ ખેલે અમીર, નેનોકાં મારા મર ગયા ફકીર રંગ ટેક ખેવખત

કંચે પકે પાનકી બીડીયા, બના દઉં ખાય ગચે ગોસંઘડા

રહે ગચે અમીર, નેનોકા મારા મર ગયા ફકીર રંગ ખેલે.

સોનેકી ડાલીમેં ઘઉંકા પલોઠા, ખાઈ ગચે ગોસંઘડા રહે ગ

ચે અમીર નેનોકા મારા મર ગયા ફકીર રંગ ખેલે અમીર. ૨

ચુન ચુન કલીયાં સેજે બીછાઈ લેટ ગચો ગોસયડા રહે ગચે

અમીર નેનોકા મારા મર ગયા ફકીર રંગ ખેલે ૩

ગરબી બાગની

હારે ચાલો ચાલો સેહેલાણી જઈએ બાગમારે,

હારે બાગમાં બાગમાં બાગમારે, ચાલો ચાલો સેહેલાણી જઈએ

બાગમારે

હારે ચીની ચલાણાં તેલે ભરાયે, મરદન કરીશું રંગ રંગમારે,

ચાલો ચાલો સેહેલાણી

હારે તંબાતે કુંડી જલે ભરીયે, નાવાણુ કરીશું રંગ રાગમારે

ચાલો ચાલો સેહેલાણી.

હારે ખરફીને પેંડા લઈશું સાથમારે, હારે ખાવન કરીશું રંગ રાગમાં

રે ચાલો ચાલો સેહેલાણી

(૨૫)

હાંરે પાન સોપારીને ઐયેચીરે, હાંરે મુખવાસ કરીશું રંગ રાગમાંરે.

ચાલો ચાલો શેહેલાણી.

હાંરે સાગ સીસમનાં ઘોલી આરે હાંરે પોડીશુ પોડાવીશુ રંગરાગમાંરે

ચાલો ચાલો શેહેલાણી.

હાંરે સોના રૂપાનાં સોગતારે, હાંરે તમે રમત રમતા રંગ રાગમાંરે.

ચાલો ચાલો શેહેલાણી.

ગરબી

મંદીર આવો રાજ કાનુડા,

હસીનેળોલાવો આજ કાનુડા,

લઘુએ લાહાવો આજ કાનુડા,

મારા મનમાં લાવો લાલ, તેમ તમે મન લાવો મંદીર આવો

ઘાણાં દીવસનો દાવો આજ લાગ મળ્યોછે હાવો. મંદીર ૧

સુણો ધનસ્થામ પૂરાણ કામ

અમે અબજા જનના તમે સદન વીરામ સદન વીરામ

હુંહું દાસી તમારે નામ, ડરવાનો આ ડામ મંદીર

રજતો આમ આરે જ્યામ, રાખીસ મારે ધામ મંદીર ૨

તનમાં તાપ વીરહ કઠોર,

ફટકે ફટકે ફડ ફડતી કાસ જકોર,

સુણો અલળેલા નંદકીશાર, મારા ચિત્રના ગોર મંદીર ૩

જીવતડાની દાર, હાથ તમારે માફ નેર મંદીર

(૨૬)

છવ અખાય, ઘડી ન સહેવાય

રાત દીવસ તન ધોકતું, મન અમુંઝાય મન અમુંઝાય
સમજ ૧૩ નહીં આનં થાય, મુખડે ન કહેવાય મંદીર ૪
ચીતકું ચડેઝાય, ઘરમાં ખાવા ધાય મંદીર૦
લક્ષી લક્ષી પાય લાગું લાલ
ઉલટ મુલટ નવ કરીએ ધરીએ વહાલ, ધરીએ વહાલ,
ગીરધ દાસનાગા પતીપાળ, ગુણનીધી કૃણાલાલ મંદીર૦
આજ લગાણું જુડું આખ, ફડી કરીએ ન્યાલ મંદીર ૫

ગરબો

હરી ધેલડા ગાગામો ઘણું લાજશેછ રાજ
રહો વેગના મુનેના મોહન ખાઝશેછ રાજ૦ હરી.
હુંહું એકલી સાહેલી નથી સાથમાંછ રાજ
જુડી પડી તેથી આવી ચડી હાથમાંછ રાજ
નથી જાણુતા અજાણુ છોછ છેકમાંછ રાજ
બાર રાખીએ પોતાનો રહી છેકમાંછ રાજ
હજી છુટી નથી દેવ છેકરવાદનીછ રાજ
નથી લાજ કરી લોક અપવાદછ રાજ
હુંહું લાજની લગેલી ત્રીયા જતમાંછ રાજ
મારે માથે આજ આવે રોજ વાતમાંછ રાજ

(૨૭)

જુઓ આમ પેલા લોક જુઓ આપણેજ રાજ
એબ લાગશે તમારા માખાપનેજ રાજ
છેક આમયું પડ્યાછે મેટી પ્રાંતમાંજ રાજ
ઝીણી વાત એક કહીસ હું એકાંતમાંજ રાજ
મારા સમઁ મુને હવણું જગદીજ્યેજ રાજ
વખત આવે ત્યારે મનનું ધર્યું કરીએજ રાજ
હુંહું આપની તમોઁ હરી માહારાજ રાજ
મજુ ગીરધર તણા ગુણ લાહરાજ રાજ

ગરબી

રાગ કેરખાનો.

બ્રજુ ભાનડી લડી, સામળી એસેં નેહડોલેલગાકે ચડી
આવોજ સામજે મેરી ગલી કાડે રહો લાલજમે કબડી ખડી બ્રજુ
હાથમેં છે ગજરા ગુલાબી છડી
પાંડિસે આંઝર બજવતી ચડી, બ્રજુ
આંખો ભરે સુર મેંને મુખમાં ભરે પાન
છોટી છે રાધા જોતસા ગુમાન બ્રજુ
બાઈ મીતાં કહે મજુ ઘોર ગલીર,
ગોવાલાણી કું, મીત ગયે જુમનાં કે તીર બ્રજુ

ગરબી

ગગરી ઉતારે વનમાળી - મટુકી ઉતારે વનમાળી,

ઉતાર ઉતાર ઉતાર જલદી ઉતારે વનમાળી,

મેરે શીર પર હો ગર્ધ ભારી ગગરી ટેક

સુનેકી ગગરી ને રૂપલા ઊંઘાણી,

ભરગઈ રાધે પ્યારી

ગગરી ૧

મેં પેદરી કસુબસ સાડી તેરે મુગટકી છબ ન્યારી ગગરી ૨

જગ જમનાદી ચીકણીમ દોડીઆં લસગઈ રાધે પ્યારી ગગરી ૩

મેં પેદરી જરકસી ચોળી તેરી મોરસીકી છબ ન્યારી ગગરી ૪

મેં પેદરી માતનદી માળા તેરે મુંજમાળકી છબ ન્યારી ગગરી ૫

મીરાં વંદ પ્રભુ ગીધર નાગર ચરણુકમળ પરવારી ગગરી ૬

ગગરી ગજલનો તાલ

સખ મીલકે પ્રીત નારી, લેકે ગેડ હાથમે સારી, ખેલે જોખન મ

તવારી આંચો મોરારી લેકે ગેડંકે નોકી પ્યારી જમનામેં ફંકે

મોરારી ૧ સખમીલકે.

દોડે દોડે સખીયા સારી, જાને પાવેન મોરારી

રખના ખુબશી હુશીયારી, ગરે મીલ સારી

ચુકા કર કર કેહ મોરારી, લાવોજી ગેનહમારી ૨ સખમીલકે

કરકે મનમુગ્ધા સમનારી દોડોમાંર કે કીલકારી પકડો કાના

કો મીલસારી દેકે ઉશકો ગારી ક્યું બાજી હમારી બીગાડી

તુમ કાહાના હોકે અનાડી ૩ સખમીલકે

અપના છોકુંગી કાના જો તુમ લાખ કરોગે

ખાના દેખો આખરકો પસતાના માનો મોરારી
 જમનામે કુદવારી લાવો ગેંડ હમારી ૪ સખમીલકે
 રશીયા દેહેતા હે ગુનકારી રાજસાહેબ કાઉપકારી અગકે હમ દુખ
 ભારી કરો મેહેરખાની
 રાજ દુલે શીચાજી વેપારી સખ ગોપીયાંહે બલીહારી

ગરબી

રાગ બન જરાનો.

મન મોહન કરે ધીગાનાં કહો પન ઘટ કેશેજના
 કહે સખીયનશે પનહારી ચલો પન ઘટ મીલકર સારી નીર
 નીરમલ ભર કરલાના કહો ૧
 નારીની કશી અપને ધરસે તન શજ ધજ કર
 ઝેવરશે પેહેન પાતલ . અંગ શોભાનાં કહો ૨
 સીશ ઘડા હાથ મેઝારી ચલી કુમકત કુમકત પ્યારી
 જયું ચલે હાથી મસતાના કોહો ૩
 ગોરી પતંગી કમર લચકાવે જસે મસતાનાગ
 મચકાવે દખ આશક હુવા હેચે દીવાના કહો ૪
 જાકુવેપે ચંચળ ઠારી જળ ભરને લગી મતવારી
 સખ સખીયાં ગાવે ગાનાં કોહો ૫
 કહે સુંદરશે પીયુ પ્યારા, તેરી અદાને મુજકો મારા

તુંશમાં મેચે હું પરવાન કેહો ૬

ખેલી માહનશે મતવાલી ચલ શરકન દડિંગી ગાલી

મત હરી હમ કુશ તાનાં કોહો ૭

ગરબી દાદરો

કે મને ભુલી ગયાં છે માથે છેલડોરે લોચ

ખોટી ખોટી કાનુડ તારી પ્રીત મારા રાજ મને ભુલી

મને નીદ્રા ન આવે સખી શું કરે

મારે ખોલો નાનશે બાલ મારા રાજ મને ભુલી

મારી સુની પડી છે મારી સેજડીરે

રોતાં રોતાં કંઈ રજના વીતી જાય મા રાજ મને ભુલી

મને કાગળ ન આવ્યો હરી હાથનેરે

એવા કપટી છે જલ્દવરય મારા રાજ મને ભુલી

સખી હુંતો ગુંજું છું મામ નાથનેરે

એવા કેમ ન મહેંગ થયા નાથ મારા રાજ મને ભુલી

નરસંઘયાના સ્વામીને વીનવુંરે

મેહેતા કર જોડીને લાગું પાય મારા રાજ મને ભુલી

ગરબી

કાના શુણો ને ગાત હમારી હેમોરી બધ્યા ન પકડો મોરારીરે-ટક

પીયુજ હમારો છેરે નઠારો-શાશુ ભુંડી ને કપટી છે શશરો

હુંતો પર ધરની છું નારીરે કાનાં લાજ મુકીને થયા છે નઠારા

મારગમાં રોકોછો શારા

મારગ દો મારા પ્યારારે કાના શુણોને વાત હુમારી

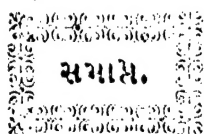
ગરબી

કહીઓજ શોદાશે જાએ કનયા મોશે ગાલીરે દીની કૈનયા મોશે ગા
લીરે દીની એ વખત.
ગાલીબી દીની ગગરીયા બી છીની ચોલીમે ગદ્દલટ કીની કનૈયા
મોશે ગાલીરે દીની
હાથમે બાંસુરીઆને ખાંઢે કમરીઆ શામરી શુરત ભીની ભીનીરે
કૈનયા મોશે ગાલીરે દીની

ગરબી લાવણી રાગની

મે ભરી નીંદમેં સુધ કશનને લુટી
તું કામણ કરો ક્યાં જાય, નંદલાલ દોરી
તારી ખંસી ડંસી, સરપણ આઝી ઝેદરી ટેક.
તારી ખંસી સુણીને, આવી છોકરા છાંડી
ખહુ બની ગઈ ગુલતાન, કેવી થઈ ગાંડી
જેમ ઉનાળે હીંડાળે, ચડે છે કેરી તારી ખંસી ૧
મેમેલી માતની લાજ, કાજ સહુ ભુલી
પીઉજીને પડતો મેલી, રૂદમાં કુલી
મારાં સગાં સરોદર, સરવે ક્યાં મેં વેદરી તારી ખંસી ૨
તારે માથે મુગટ ચળકે, લલકં મોતી

પીજો પટકો લટકો ચટકો હુંતો જો
 મને મોઢુ લગાડ્યો, પીળું પીતાંબર પેહેરી તારી બંસી ૩
 તારું રૂપ ભુપ અનુપ, જોઈને મીચે
 તુજ વિના ઠાસો ઠામ, કરો ક્યાં કરીયે
 જોખી ઘેરવાને આંખ, રાખોછો ઘેરી તારી બંસી ૪
 શું ઉડ્યો તમારો ભાવ, લાડાવ નથી લેતા
 હું પલ્લો પકડી રહી, ઉત્તરશો દેતા
 મારા ઉપર નથી નેહ, નજર ક્યાં ઠેરી તારી બંસી ૫
 જવાનો કરોછો વિચાર, હું સમજી ગઈ છું
 પાણુ કેમ જવા દઉં પાલવ પકડી રહી છું
 સુંના સો વલભ નાથ, મરદ છોકે મેહેરી તારી બંસી ૬

“ધી રાજેઝીંગ રતાર” પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ સુતર મોટા મંદિર પાસે

આ ચોપડીનો બીજો ભાગ થોડા દિવસમાં બહાર પડશે
 બધી જાતની ચોપડીઓ વેચનાર. માસ્તર ત્રીભોવનદાસ
 લલ્લુભાઈ મુરત વાડીફળીઆ રાણછોડ વકીલની શેરીમાં.

